

«Tinc la impressió que la gestió municipal no ha de ser doctrinària ni partidista. Els homes, dones i nens que viuen als barris necessiten solucions dignes, d'acord amb les seves necessitats. Cal donar al ciutadà l'energia i la col·laboració necessàries perquè pugui viure millor».

LA TRANQUIL·LA FORÇA D'UN HOME D'ESTAT: JORDI SOLÉ TURA

Fa més de cinc anys que anem trobant a la televisió, als diaris, i de tant en tant en cartells enganxats pels carrers de la ciutat, un rostre tranquil i afable, una imatge que traspua seguretat i que amb un mig somriure sorneguer va desgranant el seu missatge.

Acostuma a moure les mans per reforçar el que va dient, tot i que té un to de veu que és força convincent. El vaig conèixer ja fa molts anys, quan tot era blanc o negre, quan els bons universitaris pensàvem més en el Primer de Maig que en els exàmens del mes següent, quan lluites, presons, amics i banderes formaven un món carregat de grans paraules i mítiques il·lusions. Avui en Jordi Solé Tura, després d'ajudar a fer la Constitució, després d'intervenir en la redacció de quasi tots els Estatuts d'autonomia, després de confirmar-se com un dels millors parlamentaris del país, avui en Jordi Solé Tura vol ser alcalde de Barcelona. *«No ho veia clar, per vocació i professió em semblava que el meu lloc dins la política era en un Parlament, prop de l'elaboració de les lleis i dels debats generals, però a mesura que vaig anar ficant-me en la preparació de la campanya, vaig anar descobrint allò que sempre havia explicat a classe: l'esglaó del poder polític més proper al ciutadà és el poder municipal, i és veritat! La figura de l'alcalde resumeix el bo i millor de la capacitat de diàleg entre la gent i el poder, entre els ciutadans i la política. La gent acostuma a veure els polítics com persones estranyes, que es barallen tot el dia però que després són molt amics, que discuteixen i fan grans declaracions però no sembla que solucionin res. L'alcalde és tota una altra cosa. Les escombraries, el carrer per on passen, l'orquestra que van a sentir al Palau, els arbres que els han plantat a la cantonada, tot passa per l'Ajuntament, de tot es pot fer responsable l'alcalde».*

La figura de l'alcalde resumeix el bo i millor de la capacitat de diàleg entre la gent i el poder, entre els ciutadans i la política.

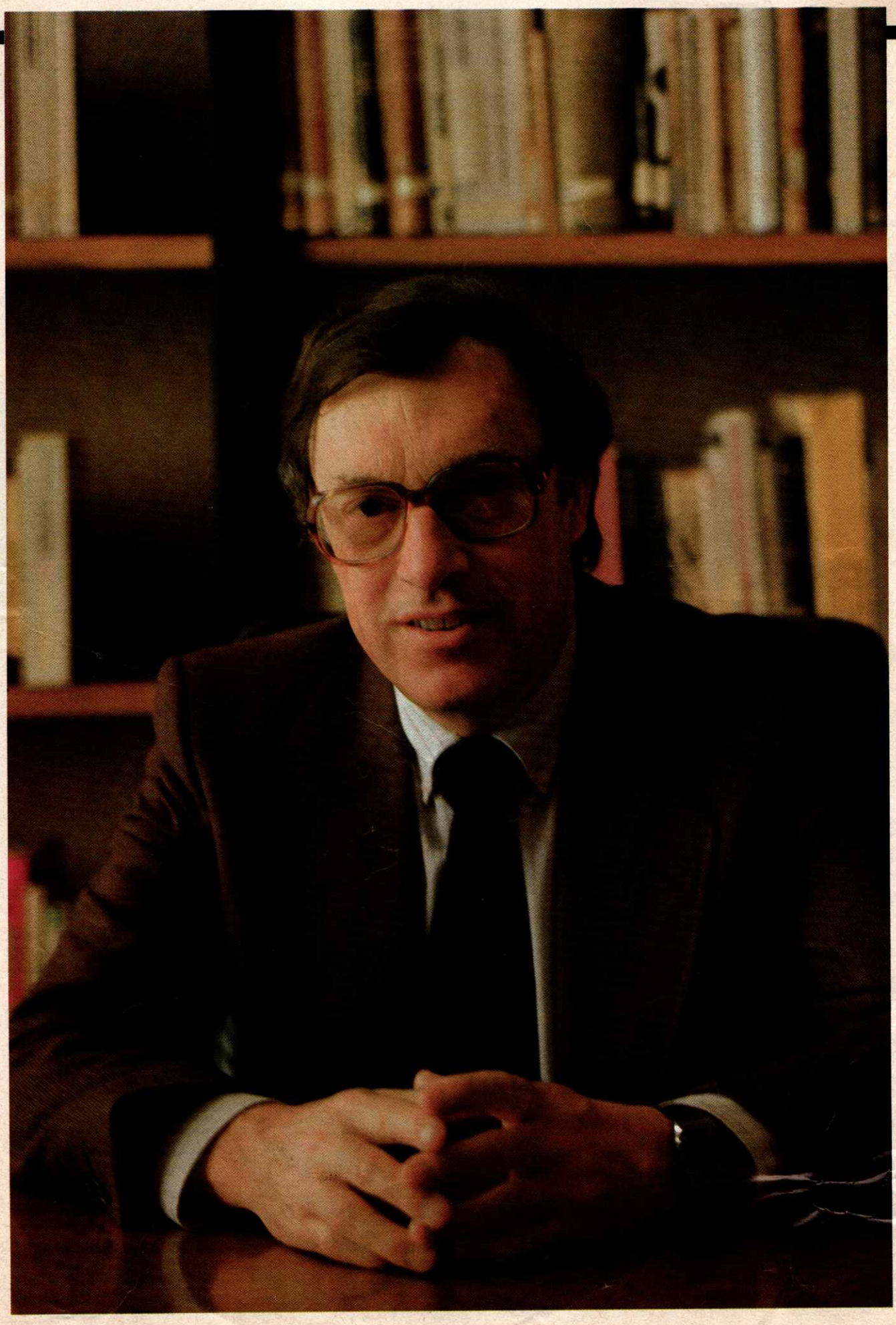
Se'l veu realment entusiasmat per la campanya que està fent. Tot i que fa més de vint anys que viu a Barcelona descobreix cada dia coses noves, institucions i associacions que formen part d'una Barcelona amagada. Però també hi troba el que coneix prou bé, les grans desigualtats que persisteixen a la nostra ciutat. *«Les ganes de fer diners de pressa i de qualsevol manera van convertir Barcelona en una ciutat carregada de problemes i pregonament desigual. La política de la Gran Barcelona va fer créixer la ciutat, però amb uns costos socials enormes. I els grans sacrificats van ser els barris perifèrics, els barris populars. Sense la resistència dels moviments de veïns i de molts professionals crítics allò hauria acabat destruint la ciutat. Avui la ciutat no és igual i per ser justos hem de tractar-la desigualment, és a dir, privilegiar l'acció en aquells barris que més ho necessiten. Al Raval i al Barri Antic hi ha gent que no sap què és el sol, a l'Eixample —del qual ens hem de sentir orgullosos per la modernitat de la seva concepció— hi sobra contaminació, soroll i cotxes, i si sortim una mica del centre cada cop se'ns farà més difícil reconèixer la ciutat. A barris com la Zona Franca, el Polvorí, Can Clos, Nou Barris, Poblenou, Poble-sec, Sants no s«hi viu bé, hi manquen molts equipaments socials, estan mal comunicats i tenen sensació de marginació. Cal enfortir la seva personalitat i segurament les solucions seran diferents a cada lloc. A vegades caldrà fer places per possibilitar simplement que la gent tingui on trobar-se; altres vegades caldrà crear, en canvi, centres de reunió».*

No hem de «portar» la cultura als barris, hem de potenciar el que ja surt dels mateixos barris i oferir-los tots els serveis que necessitin.

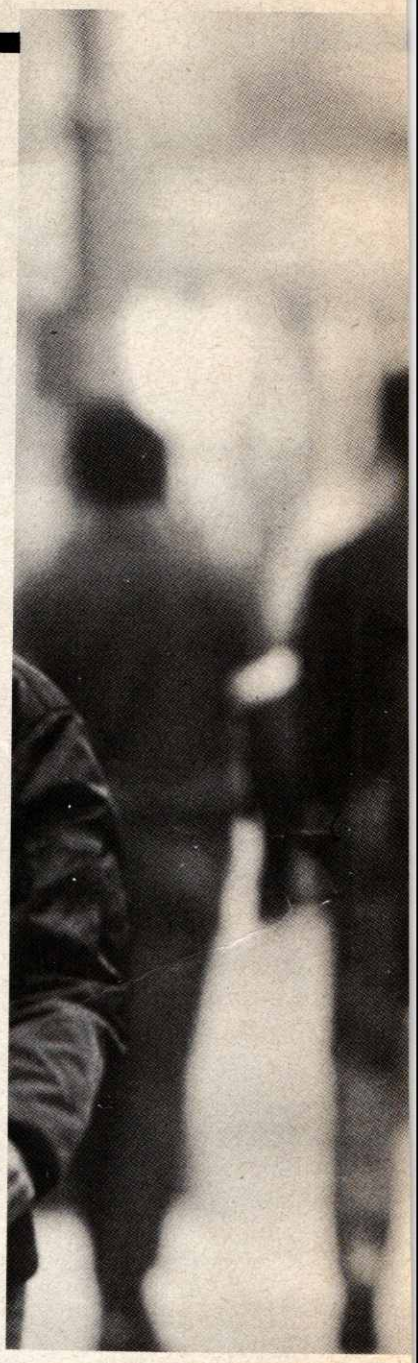
No és un home a qui agradi fer discursos en el buit. Aquí i allà va introduint exemples, anècdotes que ajuden a entendre el que vol dir. Els anys passats dalt d'una tarima, davant d'una classe plena de gom a gom, o davant dels diputats a les Corts no han passat debades: *«L'altre dia al Polvorí vaig conèixer el lloc real de reunió del barri: la Penya Taurina. Allà, s'hi fa de tot, fins i tot declaracions de renda!. Això és el que cal potenciar i promoure. No hem de "portar" la cultura als barris, hem de potenciar el que ja surt dels mateixos barris i oferir-los tots els serveis que necessitin. Tu ja pots anar fent concerts de música barroca al carrer de Montcada, i ja saps que jo voldria que se'n fessin més encara, però si no t'adones del que signifiquen fets com el gran festival de sevillanes que es va fer fa pocs dies al palau d'Esports de Montjuïc estàs contribuint a fer que la nostra societat, la nostra ciutat, quedi fracturada potser sense remei».*

Aquesta és, sens dubte, una de les seves «grans batalles», aconseguir que els barris tinguin a Barcelona el pes que fins ara no han tingut.

En Jordi Solé està molt preocupat per la manca de recursos de la seva campanya, però allà on no arriben els diners arriben els esforços enormes d'ell mateix i de tot l'equip que li dóna suport i l'ajuda. *«Crec que el PSUC pot augmentar molt els seus resultats electorals. La campanya va molt bé i*

penso que molta gent s'adona que no n'hi ha prou de ser un bon gestor; Barcelona, la capital de Catalunya, necessita homes i dones d'autèntica vàlua i dimensió política, i crec que en aquestes eleccions no hi ha un equip més preparat tècnicament i més homogeni que el del nostre Partit». Està convençut que no hi haurà cap candidatura que obtingui la majoria suficient per governar en solitari, però creu que els ciutadans de Barcelona renovaran la confiança majoritàriament en els partits d'esquerra que han dirigit l'Ajuntament aquests darrers anys. *«No em sembla correcte que un*

grup vulgui atribuir-se en solitari tot el protagonisme de la gestió d'esquerres d'aquests darrers anys, encara que reconec que el PSUC no ha sabut capitalitzar políticament i electoralment la valuosíssima tasca d'homes com Abad i Guillem Sánchez, responsables d'àrees tan importants com Urbanisme i Finances. Puc assegurar que això no serà així des d'ara».

No és una persona a qui agradi fer demagògia, prometre més del que ell mateix sap que es pot fer. *«No pots anar pel món dient que si et voten a tu, l'Ajuntament de Barcelona solucionarà el problema de l'atur. ¿Saps que a principis del 1983 la xifra de parats a Barcelona era de més de 100.000 persones?, i estic utilitzant xifres oficials! L'Ajuntament de Barcelona només pot ajudar en la mesura de les seves possibilitats, fent que el treball comunitari no sigui una mena de beneficència, organitzant programes específics d'ajuda als parats juvenils, però sobretot pot donar salari social, és a dir, pot abaratir certs serveis, i fins i tot es podria concedir l'ús gratuït de tots els serveis d'aigua, gas, llum i transport a aquells que puguin acreditar la seva condició de parats».* Tants anys de fer política no han aconseguit fer-lo insensible a les demandes populars. A vegades l'entusiasme amb què parla de les seves experiències al llarg de la campanya el fan semblar ingenu, quan en canvi demostra tot seguit que sap encaixar les opinions que va trobant en un tot programàtic homogeni i coherent: *«¿Saps què m'ha impressionat més d'aquests dies del que m'ha passat al carrer? Les ganes que té la gent que la seva veu, la seva opinió, sigui realment escoltada. Això de la participació, de la descentralització no són només paraules i fins ara, en aquest terreny, no hem avançat gaire. Hem de ser més imaginatius i superar les barreres que fan de filtre entre el ciutadà i l'Ajuntament. Cal sortir de l'Ajuntament no només per fer inauguracions, sinó per escoltar i conèixer allò que preocupa la gent. De la plaça de Sant Jaume estant tot sembla més petit. Si ens acostuméssim a escoltar la gent no ens equivocaríem tant».* La pressió d'aquells que volen ser escoltats pel Jordi avui al local electoral del PSUC es fa ja insostenible. Haurem de seguir la conversa a la Casa Gran, quan la festa electoral hagi ja repartit premis i decepcions...

JOAN SUBIRATS

Perquè guanyi el Poble.

En aquestes properes eleccions municipals, es pot guanyar molt. I es pot guanyar molt perquè ja sabem que els ajuntaments socialistes són capaços d'administrar molt millor les nostres ciutats. Administrar-les d'una manera honesta i responsable, amb una total transparència de la seva gestió.

Sabem el que podem guanyar d'ara endavant amb els socialistes.

I sabem el que s'ha de fer perquè guanyi el Poble.

Perquè guanyi el Poble.

VOTA PSC

PSC-PSOE